

advokacie, nýbrž může to vésti jen k jeho kárnému odsouzení a pak teprve může nastati jeho nezpůsobilost, aby byl zapsán do seznamu kandidátů advokacie (v případech §§ 12 d), 14, odst. 1, a 15 discipl. statutu).

Splnil-li kandidát advokacie zákonné podmínky pro zápis do seznamu kandidátů advokacie, nemá odepření zápisu do seznamu kandidátů advokacie žádné opory v zákoně, třebaže by mu snad advokát, k němuž kandidát advokacie vstoupil do praxe, neposkytoval dostatečné záruky po stránce stavovsky výchovné. I když jest povinností advokáta poskytnouti kandidátu advokacie také mravní a stavovskou výchovu, není to zákonným předpokladem pro nabytí způsobilosti k zápisu do seznamu kandidátů advokacie. Otázku způsobilosti kandidáta advokacie k zápisu do seznamu kandidátů advokacie je řešiti podle jeho vlastností a podle způsobu a rozsahu zaměstnání, nikoliv podle vlastností onoho advokáta, u něhož jest prakticky zaměstnán. Nelze proto Dr. Františku H. odepřítí zápis do seznamu kandidátů advokacie pro osobní vlastnosti a povahové založení Dr. Tomáše Č. Poněvadž se druhá stolice vycházejíc z jiného právního názoru, nezabývala přezkumem ostatních důvodů, jimiž výbor advokátní komory odůvodnil zamítnutí žádosti o zápis, pokládajíc je za podružné, bylo napadené usnesení zrušiti a na druhé stolici bude, aby věc posoudila i s hlediska oněch dalších důvodů.

Čís. 16307.

Správce obchodního podniku, patřícího do pozůstalosti, není oprávněn prodati bez schválení pozůstalostního soudu kancelářské zařízení patřící k podniku ani tehdy, převzal-li uvedené zařízení zaměstnanec podniku na úhradu svého mzdového nároku.

(Rozh. ze dne 16. září 1937, Rv II 676/37.)

Co do skutkového děje se odkazuje na rozh. č. 15896 Sb. n. s. Odvolací soud po dalším jednání zamítl žalobu konečně. Důvody: Podle usnesení nejvyššího soudu ze dne 4. března 1937, č. j. Rv II 135/37-1, jímž byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, zamítající žalobu pro tentokráte, jest souzený spor řešiti tak, jako by tu konkursního řízení pozůstalosti po Šimonu M. nebylo, a zabýváti se jen otázkou, zda žalobcem tvrzené vlastnictví k vylučovaným věcem platně vzniklo. Odvolání jest odůvodněno. Právním důvodem nabytí vlastnictví jest kupní smlouva ze dne 17. června 1934. Jest nesporné, že předměty uvedené v řečené smlouvě nebyly vlastnictvím Rudolfa M., který Pavlu H. dal plnou moc k jejich prodeji, nýbrž že patřily do pozůstalosti po Šimonu M., k níž se Rudolf M. přihlásil jako dědic bezpodmínečně. Rudolfu M. přenechal pozůstalostní soud správu pozůstalosti podle § 145 nesp. pat. a vedení i zastupování obchodního podniku zůstavitelova na účet pozůstalosti. Podnikem zůstavitele Šimona M. byla továrna na punčochy a pletené zboží. Rudolf M. pově-

řeny správou, vedením a zastupováním uvedeného podniku mohl vyvíjeti jen takovou činnost, která odpovídá uvedeným pojmům a nevybočuje z jejich mezí. Mohl tedy konati všechno, co souviselo s provozem podniku, na př. opatřovati suroviny, zpracovávati je, hotové výrobky uváděti na trh (čl. 273 obch. zák.), přijímati a propouštěti dělníky i jiné zaměstnance, vypláceti mzdy, sjednávati krátkodobé obchodní úvěry, zkrátka konati vše, co směřuje k udržení a provozu podniku a nedotýká se podstaty (substance) podniku. Podle faktury a žalobcových údajů byly předmětem dotčené kupní smlouvy nábytkové a kancelářské kusy umístěné v kancelářském oddělení továrny v K. (v ředitelně, účtárně, hlavní kanceláři atd.). Není zajisté pochyby o tom, že zařízení tovární kanceláře jest určeno k tomu, aby mohl býti zřízen a spravován výrobní, nákupní a odbytový proces továrny. Je proto součástí továrny právě tak, jako její technické zařízení (stroje), určené k výrobě samé. Kanceláře náleží tudíž k podstatě podniku. K zcizení podstaty nebo její části nebyl Rudolf M. jako pouhý správce pozůstalostního jmění a zástupce pozůstalosti oprávněn. Mzdovou pohledávku žalobcovu mohl ovšem uspokojiti i bez zvláštního svolení pozůstalostního soudu. To patří — jak už řečeno — k provozu obchodního podniku. Mohl však tak učiniti jen potud, pokud se nedotýkal podstaty podniku. Vyvinula-li se situace tak zle, že zaplacení žalobcovy mzdy mohlo býti uskutečněno toliko na újmu podstaty podniku, bylo podle § 145, odst. 2, c. ř. s. nutno, aby si opatřil svolení pozůstalostního soudu. To se však nestalo, a proto prodej kancelářského zařízení továrny firmy Šimon M. v K. není právně účinný (rozh. č. 10209 Sb. n. s.). Žalobci schází tudíž platný důvod vlastnického práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ač dovolatel slovně vytýká rozpor se spisy («nepřihlédl k důležitým okolnostem»), činí věcně jen právní výtky, neboť dovozuje, že závěr odvolacího soudu, že věřitelským výborem vyloučené věci nebyly právně a platně zcizeny, vedl by k nemožnému důsledku, že se staly »res nullius«. Jde proto i v té příčině jen o právní otázku, tudíž ve směr jen o dovolací důvod podle § 503 č. 4 c. ř. s. Uvedený názor dovolatelův jest mylný. Vyloučil-li věřitelský výbor věci, o které jde, z konkursní podstaty, znamená to jen tolik (jak vysloveno bylo již v rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. března 1937, č. j. Rv II 135/37-1, uveřejněném pod č. 15896 Sb. n. s.), že věci ty jsou mimokonkursním jměním. Tím nastal co do tohoto jmění takový právní a skutkový stav, jako by tu konkursu nebylo, čili jmění to připadá opět do volného nakládání původního vlastníka (úpadce), pokud třetí osoba neprokáže, že jmění to bylo platně převedeno původním vlastníkem nebo jeho oprávněným zmocněncem do jejího vlastnictví. Spornou otázku, zda jmění to připadlo do vlastnictví úpadce, v souzeném případě jeho pozůstalosti, nebo třetí osobě (žalobci), není oprávněn řešiti

věřitelský výbor, nýbrž procesní soud, a je proto také právně bezvýznamné, z jakého důvodu vyloučil věřitelský výbor ony věci z konkursní podstaty, a že k nim uznal vlastnictví žalobcovo. Stačí proto, že věci jsou z konkursní podstaty vyloučeny, a nejde tu o »res nullius«, nýbrž jest sporná pouze otázka, zda jejich vlastníkem jest pozůstalost po Šimonu M., či žalobce.

Dovolání však není důvodné ani potud, pokud doličuje, že zcizení oněch věcí žalobci jest právně účinné. Jest nepopřeno, že Rudolfu M. byla pozůstalostním soudem svěřena správa pozůstalosti po Šimonu M., jakož i vedení a zastupování zůstavitelova obchodního podniku, a že oprávněný zmocněnec Rudolfa M. Pavel H. uzavřel se žalobcem dne 17. června 1934 kupní smlouvu, již mu prodal dotčené věci za kupní cenu 15.000 Kč na srážku jeho mzdové pohledávky. Rudolf M. byl ovšem podle § 810 obč. zák. a § 145 nesp. řízení oprávněn v mezích tohoto svého zmocnění konati vše, čeho jest potřebí k provozu podniku, tedy uzavíratí obchody, to jest kupovati a prodávati zboží a jiné movité věci (čl. 271 až 274 obch. zák.). Než při tom jest rozeznávati, které movité věci, čítaje v to zboží, byl oprávněn prodati s hlediska § 145, odst. 1, druhá věta, nesp. pat. bez svolení pozůstalostního soudu a které jen s jeho svolením. Předmětem prodeje bylo — souhrnně řečeno — kancelářské zařízení, čili svršky, kteréhožto slova použilo dotčené ustanovení § 145 nesp. pat. Že Rudolf M. byl oprávněn prodávati z b o ž í bez svolení pozůstalostního soudu, jest nepochybné, jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 1280 Sb. n. s., a o to také nejde. Mylně však vyvozuje dovolatel z onoho rozhodnutí názor, že Rudolf M. jako správce pozůstalosti byl oprávněn prodati i s v r š k y bez svolení pozůstalostního soudu, neboť o tu otázku v řečeném rozhodnutí vůbec nešlo, nýbrž jedině o to, zda správce pozůstalosti jest oprávněn prodati z b o ž í bez svolení pozůstalostního soudu, a bylo tam rozeznáváno pouze mezi živnostenským podnikem, patřícím do pozůstalosti, a mezi ostatními pozůstalostními věcmi, nepatřícími k živnostenskému podniku, k jejichž prodeji jest potřebí schválení pozůstalostního soudu.

V souzeném případě jde však o jinou otázku, zda totiž správce pozůstalostního obchodního podniku jest oprávněn prodati bez schválení pozůstalostního soudu vedle zboží i jiné movité věci, patřící k podniku. Otázka ta souvisí s pojmem správy jmění, kteroužto správu označuje § 1029, druhá věta, obč. zák. jako propůjčení moci, aby správce činil vše, čeho správa sama vyžaduje a co je s ní obyčejně spojeno, To znamená, že spravované jmění nemá ležeti ladem, nýbrž že z něho mají býti těženy užítky podle zásad řádného hospodaření, avšak tak, aby podstata jmění byla zachována aspoň v dosavadním stavu a aby se užítky z hospodaření neztenčovaly. Nepatří proto i zcizení části podstaty spravovaného jmění k takové činnosti správce, která jest se správou obyčejně spojena. Tak jest rozuměti pojmu správy vůbec a tento výklad plyne zřejmě i z §§ 109, odst. 2, a 112 ex. ř. K podstatě podniku patří nejen budovy podniku, ale i veškeré jeho zařízení, tudíž i kancelářské zařízení. Je proto i v souzeném případě pokládati vylučované kancelářské zařízení za takovou součástku podniku, k jejímuž

zcizení jest potřebí podle § 145, odst. 1, druhá věta, nesp. pat. schválení pozůstalostního soudu. I když se zcizení stalo v souzeném případě proto, aby byla žalobci uhrazena mzda, a třebaže by šlo o obchod podle čl. 273 obch. zák., není to přece takové jednání, které obyčejně bývá spojeno se správou podniku, poněvadž takovýto způsob mzdové úhrady není vůbec pravidelný ani obvyklý. Namítá-li dovolatel, že kancelářský nábytek jest snadno nahraditelný, že Rudolf M. si mohl hned příštího dne nakoupiti účelnější, levnější a lepší nábytek a tak zlepšiti provoz podniku, a že při několikamilionovém podniku prodej několika kusů staršího kancelářského nábytku nehraje žádnou roli, nevyvrátil tím shora vyslovený názor, že zcizování kancelářského zařízení není obvyklou činností správy podniku, ba naopak připouští tím sám, že kancelářského nábytku jest potřebí k řádnému provozu podniku. Dovolatel jest také na omylu, má-li za to, že nedostávající se schválení pozůstalostního soudu bylo nahrazeno usnesením věřitelského výboru ze dne 14. března 1936, proto prý, že podle rozhodnutí č. 12967 Sb. n. s. vyhlášením konkursu na pozůstalost přestává působnost pozůstalostního soudu a že další řízení přechází na soud konkursní a na úřední orgány pozůstalostního řízení. Neboť uvedené rozhodnutí se týkalo jmění, které patřilo do konkursní podstaty, kdežto v souzeném případě jde o jmění vyloučené z konkursní podstaty, takže nemůže býti předmětem konkursního řízení, nýbrž jest volným jměním pozůstalostním a musí býti posuzováno podle obecných právních pravidel (§§ 12, 47, odst. 1, konk. ř.). Důvodně uznal proto odvolací soud, že prodej kancelářského nábytku jest právně neúčinný.

Čís. 16308.

Otázku, kdo jest pomocným dělníkem ve smyslu § 341 ex. ř., jest posouditi podle předpisů živnostenského řádu (§ 73 živn. ř.).

Při živnosti stavitelské jest pokládati za pomocné dělníky jak zedníky, tak jejich přidavače.

(Rozh. ze dne 17. září 1937, R I 1103/37.)

E x e k u č n í s o u d vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele na povolení vnučené správy stavitelské živnosti a koncese provozované povinným. **D ů v o d y:** Provedeným šetřením, zejména dotazem na obchodní a živnostenskou komoru v P., okresní úřad v P. a stavební ředitelství I. sboru bylo zjištěno, že dlužník provozuje koncesovanou živnost stavitelskou, k jejímuž nastoupení se vyžaduje průkaz zvláštní způsobilosti, a to s jedním kancelářským úředníkem a s občasnou výpomocí svého bratra architekta Jana W. Toho času však je u něho zaměstnáno na stavbě budovy lesní správy v O. 15 zaměstnanců, tedy více než 4 pomocníci. Jsou proto u něho splněny předpoklady zpeněžení koncesované živnosti podle § 341 ex. ř. **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh.